

forstikkede, at de havde i Grunden slet ikke
nødig at arbejde for at forsyge sig selv, thi
Kommunen var forpligtet til at forsyge dem.
Nu vil jeg sige, at det vilde have Betydning
i en saadan Lov, at det strax blev slaæet fast
i Begyndelsen, at det var ethvert Menneskes
Pligt at forsyge sig selv. I det Hele taget
burde Distrikt § 1 være noget mere detaille-
ret med Hensyn til hvem der egentlig har
Ret til offentlig Forsyngelse. De Fattig-
love, som i de senere Aar ere givne i andre
Lande, begynde med en Slags Specialise-
ring af dem, der særlig have Ret til Fat-
tigforsyngelse. Der nævnes blandt Andet
særlig Vanvittige, umyndige Børn, gamle
og syge Personer og saadanne Personer, som
have mistet Arbejdsøvet, det er dem, der
særlig have Ret til Fattigforsyngelse. Saa
kommer senere hen Bestemmelser om, at un-
der visse Omstændigheder skulle ogsaa de og
de kunne faae Fattigforsyngelse. Men Et,
som er af Bigtighed, og navnlig ikke mindst
for de hæderlige Fattige, er, at det i Be-
gyndelsen af Loven bliver ligesom slaæet fast,
ligesom antydet, at der er Forskjel paa dem,
der have Ret til Fattigforsyngelse, og en Del
Andre, som ganske vist blive forsyngede af
det Offentlige, men i Grunden slet ikke have
Ret til Forsyngelse, som det Offentlige kun
tager sig af, for at de ikke skulle falde andre
Borgere til Bæver, altsaa af politimæssige
Hensyn. Der er en Fattigforsyngelse, der
nærmest er human, og en Fattigforsyngelse,
der nærmest er politimæssig, og det mener
jeg, burde mulig allerede slaæes fast i Lovens
Begyndelse, navnlig af Hensyn til de forskjel-
lige Forsyngelsesmaader, som der senere er
Tale om.

Hvad de Personer angaar, som have
Forsyngelsespligt overfor hverandre, vil jeg
kun berøre dette, at i andre Landes Lov-
givning har man ikke uden videre turdet be-
fri Bedsteforældrene for enhver Forsyngelses-
pligt overfor deres Børnebørn. I den
nyeste Lovgivning have Bedsteforældrene, saa
vidt jeg veed, en temmelig ubetinget Pligt
til at forsyge deres Børnebørn. I den en-
gælte Lovgivning have de under visse Om-
stændigheder Forsyngelsespligt overfor deres
Børnebørn, i Sygdomstilfælde. I det Lov-
forslag, som den svenske Regjering har fore-
lagt for Rigsdagen i 1871, har den optaget
dette, at Bedsteforældre skulle have Forsyng-
elsespligt overfor deres Børnebørn. Det
blev imidlertid forkastet, og det var vistnok
ogsaa rigtigt, idet det selvsølgelig ikke kan
gaa an ubetinget at slaæ denne Pligt fast.
Det vilde nemlig kunne føre til et meget
misligt Forhold for gamle Mennesker, der
have samlet sig en Del Formue, en lille

Kapital, som de havde gjort Regning paa
at leve af paa deres gamle Dage, naar de
bleve overfaldne af en hel Flok uorne
Børnebørn, som kunde stjæle dem ud af Huset.
Men paa den anden Side kan der vist være
Tilfælde — det vilde maaste være Med-
lemmer selv have oplevet — hvor det viditer
om den største Haardhed og Ubarmhertig-
hed, naar Bedsteforældre ikke tage sig af
deres Børnebørn, og hvor det kan være be-
synderligt, om Kommunerne skulle forsyge
Børn, hvis Bedsteforældre maaste sidde godt
i det, men som af en eller anden daarlig
Grund, maaste fordi de have været imod
Partiet mellem et af deres Børn og dennes
Egteskælle, ere komne til at være en Slags
Had til Børnebørnene, og derfor ikke vilde
have Noget med dem at bestille. Jeg mener
derfor, at det ikke vilde være af Bøien, om
Overvrigheden under visse Omstændigheder
kunde forpligte Bedsteforældrene til at tage
sig af deres Børnebørn. Med Hensyn til
Hustruens Forsyngelse af Manden er jeg
ganske entig med Lovforslaget, at det virke-
lig slet ikke gaar an at paalægge Hustruen
det som almindelig Pligt at forsyge sin
Mand; at der derimod, som antydet i § 11,
kan være Tilfælde, hvor det kan være fuld-
stændig rigtigt, er der ingen Tvivl om.

Jeg skal dernæst gaa over til med et
Par Ord at omtale Forsyngelsesstedet, og
jeg kommer da til de berømte 5 Aar. Jeg
vil strax sige, at jeg der er ganske entig med
den høitærede Minister, at man vistnok
bør blive staaende ved de 5 Aar, netop fordi
man har dem. Sagen er jo den, at man
har forskjellige Tidbestemmelser omtrent i
alle mulige Lande, men jeg har ikke truffet
et eneste Land i Verden, hvor man var for-
nøiet med den Tidbestemmelse, man havde.
Man kan have 1 Aar og man kan have 2
Aar, man kan have 5, 10 og 15 Aar, men
intet Steds har man været tilfreds dermed.
Det ærede Medlem for Viborg Amts 5te
Valgkreds (Thorup) har talt meget om den
engælte Bestemmelse i den Henseende. Det
ærede Medlem talte i Fjor om, at i Eng-
land var Forsyngelsesretten knyttet til et
Ophold af 1 Aar. Der har det ærede Med-
lem gjort sig skyldig i en Feiltagelse; jeg
skal kunne vise det ærede Medlem, at i Eng-
land er Forsyngelsesretten siden 1876 i de
fleste Tilfælde knyttet til et Ophold af 3
Aar. Men deri har det ærede Medlem Ret,
at der i England er en Bestræbelse efter at
komme ned til et bestandig lavere og lavere
Aaremaal, og at det er meget rimeligt,
meget sandsynligt, at man i England kommer
til at gjøre Opholdskommunen til Forsyng-
elseskommune, men dette hænger sammen